

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ב - חלק ט'

קונטרס 639

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

פשוטים כפי השגתם. ואכן בסיום עבודתו, ביום שגמר התרגום על ספר הזוהר, נחל היטלר ימ"ש תבוסה קשה במלחמה, וכך נצלו מעט היהודים ששרדו, ובנסים גלויים נצלה ארץ ישראל מציפורניו של אותו רשע ימ"ש. – בזכות הזהר הקדוש.

ואכן כך נכתב מפרש בזוה"ק פרשת נשא בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי – בזה הספר (הזוהר הקדוש) יצאו מן הגלות ברחמים.

מא) האדמו"ר מוויזניץ זי"ע בקש וקבל רשיון מיוחד להגיע למירון

עוד ספר לי אשר בשנת תשכ"ז, בעת מלחמת "ששת הימים", למד בישיבת וויזניץ ב"ב אצל הגאון וקדוש בעל ה"אמרי חיים" זצוק"ל, בנמים דאז, יצאו 5 מדינות נגד עם ישראל: מצרים, ירדן, עירק, סוריה ולבנון, החליטו להלחם נגדנו, והסכנה הייתה גדולה מאד, והפחד ממש נורא - שלושה ימים לפני תחלת המלחמה כבר היו סגורים כבישי הגליל מפני פחד האויב, שמא יתקפו סוריה ולבנון את הצפון. ולא הרשו לסע בדרךכים. האדמו"ר מוויזניץ זי"ע בקש וקבל רשיון מיוחד להגיע למירון, ואמר:

מב) כשאגיע לרבי שמעון אפעל כל מה שצריך

כשאגיע לרבי שמעון אפעל כל מה שצריך. וכך עלה לציון הקדוש של רשב"י. כשנכנס לציון הקדוש לקח ספר הזוהר פתח דף ראשון ואמר: כאן כתוב "ספר הזוהר מהתנא האלוקי רשב"י", ופרש: דאס איז די לעכטיגע ספר "ספר הזהר" וואס לערנט אונז "מהתנא" געטליכקייט "האלוקי" פון וועס? פון רשב"י, [תרגום ללשה"ק: זה הספר המואר (הזוהר) שמלמד אותנו (מהתנא) אלקות, ממיי מרשב"י].

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

(מג) כבר נתקתי כל הקשרים של כל האמות הרוצות להרע לישראל – פי דבקותי בתנא הקדוש רשב"י

אחר כך נגש לציון הקדוש נשק ואמר: כבר נתקתי כל הקשרים של כל האמות הרוצות להרע לישראל. היאך עשיתי זאת? פי דבקותי בתנא הקדוש רשב"י. וכלנו יודעים על הנסים הגדולים שקרו במלחמה זו. (שהלומד בספר של הצדיק מתדבק בנשמת הצדיק, ועין בספר מאורות הזוהר).

(מד) הלומד בזהר הקדוש, מעורר ומפעיל וממשיך נשמת הרשב"י ממש בפשוטו

מכאן רואים כמה גדול כח הלומד בזהר הקדוש שעל ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרשב"י ע"ה ממש בפשוטו, לרחם עלינו, כמו שאמר יכול אני לפטר את העולם כולו מן הדין. ואפילו בדרנו הפשוט.

(מה) כאשר בן אדם רוצה להטהר כמה מלאכים עוזרים לו

צריכים לדעת שכל דבר טוב, ובפרט דבר כזה שכל העולם וכל הגאולה תלויה בזה ישנם הרבה מניעות, אבל עם רצון חזק יכולים לעבר על הכל, ויכולים להגיע לכל מה שרוצים באמת עם סיעתא דשמיא, כמו שכתוב בזה"ק "כד בעי בר נש לאתדכיא כמה אנון דמזמנין ליה", כאשר בן אדם רוצה להטהר כמה מלאכים עוזרים לו.

אנו נזקקים לרחמי שמיא גדולים, יש כמעט אחד וחצי ביליאן ערבים שכלם רוצים לחסל את חמש עשרה מיליאן יהודים, ולכן אנו בטוחים שאם למדו את הזהר הקדוש בכל יום ויום רק 12 דקות, ויגמרו כל הזהר בשנה אחת, בודאי ינצלו מחבלי משיח, כמו שהבטיח רבי שמעון בן יוחאי שבספרא דא יפקון מן גלותא.

כפר להם. ולית להם אלא כ"ב אתוון דאורייתא. ולית כפר, אלא אפלו הלכה אחת. (ועוד רעיא מהימנא).

ובחבורא קדמאה, לא גלי רזא כאלין פרוורין, אלא בארע פשט, ולא יהיב בהון שיעורא. אכל אוקמוה מארי מתניתין, דשיעורא דפירוורין פזית לפחות, כל שפן אי אינון כפיצה. דמארי מתניתין דקדקו עלייהו, עד פזית עד כפיצה לברכא עלייהו.

וארר רזא, א"ח הוא ט' פרוורין, שלש לכל סטר, תלת מן ד', תרין עשר. רביעית איהו שלימו, לאשלמא ביה עשר. ולאשלמא ד', דאינון יהוה. מאי עשר. אינון: יו"ד ה"א וא"ו ה"א. קוצא דאת ד' מן אהד, שיעורא כזית. י' מן יהוה, שיעורא דיליה כפיצה.

איהו ד', שלימו דמרפכתא דאדם, ושלימו דארבע אנפין דאדם. ובגין דא, (במדבר ו) ישא יהוה פניו אליך. ואוקמוה מארי מתניתין, והכתוב (דברים י) אשר לא ישא פנים. אלא אמר הקדוש ברוך הוא, ולא אמרתי להם (דברים יא) ואכלת ושבעת, והם דקדקו עליהם, עד פזית או עד כפיצה, ואיך לא אשא להם פנים. ורבנן דמתניתין ואמוראין, כל תלמודא דלהון, על רזין דאורייתא סדרו ליה.

קם רעיא מהימנא, וסליק ידוי קמי קדשא ברין הוא ושכינתיה, ואמר הכי, קדשא ברין הוא יהא רענא דילך, למיחב לון מזונא שלימתא, לתקנא לגבך, ולגבי מטרוניתא עלאה עלמא דאתי, דאתמר עלה, (תהלים כב) פי לי המלוכה ומושל בגוים. ולגבי מטרוניתא תניינא, דאתמר בה זמנא תניינא, (עובדיה א) והיתה לי המלוכה. לתקנא פתורא שלימתא, מכל עדונין, ומכל מאכלין.

ואנא מזמן עמך, לכל מארי מתניתין, ולמארי מקרא, ולמארי תלמוד, וכל שפן למארי סתרי תורה דילך,

(עובדיה א) והיתה לה המלוכה. לתקן שלחן שלם מפל מעדנים ומכל מאכלים. ואני מזמן עמך לכל בעלי המשנה, ולבעלי המקרא, ולבעלי התלמוד, וכל שפן לבעלי סודות

התורה. ואין כפר אלא אפלו הלכה אחת. (ועוד רעיא מהימנא). ובחבור הקדמון לא גלה סוד באותם פרוורים אלא בדרך פשט, ולא נתן בהם שיעור. אכל בארוהו בעלי המשנה, ששעור של פרוורים פזית לפחות, כל שפן אם הם כפיצה. שבעלי המשנה דקדקו עליהם, עד פזית עד כפיצה לברך עליהם.

ודרך סוד, א"ח - הוא תשעה פרוורים, שלשה לכל כוון, שלשה מן ארבעה - שנים עשר. ד' היא השלמות, להשלים בה עשרה. ולהשלים ארבעה, שהם יהוה. מהם עשרה? אלו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. קוץ של אות ד' מאחד, שעורה כזית. י' מהו"ה, שעורה כפיצה.

היא ד', שלמות המרפכה של אדם ושלמות של ארבע פנים של אדם. ומשום זה (במדבר ו) ישא יהוה פניו אליך. ובארוהו בעלי המשנה, והרי כתוב (דברים י) אשר לא ישא פנים. אלא אמר הקדוש ברוך הוא, ולא אמרתי להם (א) ואכלת ושבעת? והם דקדקו עליהם, עד פזית או עד כפיצה, ואיך לא אשא להם פנים! וחכמי המשנה והאמוראים, כל התלמוד שלהם על סודות התורה סדרו אותו.

קם הרועה הנאמן, וההרים ידיו לפני הקדוש ברוך הוא ושכינתו, וכך אמר: קדשא ברין הוא, יהי רצון שלך לתת לנו מזון שלם, לתקן אצלך ואצל המלכה העליונה, עולם הבא, שנאמר עליו (תהלים כב) פי לה המלוכה ומושל בגוים. ולגבי המלכה השניה שנאמר בה פעם שניה,

ואני מזמן עמך לכל בעלי המשנה, ולבעלי המקרא, ולבעלי התלמוד, וכל שפן לבעלי סודות

התורה דילך, כלה שלך, מלכה קדושה שלך, עליונה ותחתונה, והכל ברשות של עליון כל עליונים, אדון כל האדונים, מלך על כל המלכים של מעלה ומטה, שהוא יחיד בלי שני, ואין אות ונקדה שמשתתפת עמו, ולא שני גונים של אנשים. שהוא בעל כל המפתחות של סודות התויות, ושמות וכנויים, וכל סודות הגנוזים של החכמה שתפתח אותם כלם לכבודך, עליון על כל העלות. אני מתחנן לפניך שתפתח אותם לכבודך, שפכודך הוא מאבי ואמי שבשמים, ואב של כל ישראל ואם שלהם, שנאמר בה (משלי א) ואל תטש תורת אִמְךָ, ועמך אין שתף של אם בעולם.

קם זמן שני ואמר, בעלי המשנה, נשמות ורוחות ונפשות שלכם, התעוררו פעת פלכם והעבירו שנה מכם, שהיא ודאי משנה, דרך פשט של עולם הזה. שאני לא עוררתי בכם אלא בסודות עליונים של העולם הבא, שאתם בהם (תהלים קכא) הנה לא ינום ולא יישן.

פתח ואמר, הרי בארוהו בעלי המשנה, בעל הבית בוצע ואורח מברך. ועוד בארוהו, צריך לדקדק בה מן המוציא. ושתי ה' הן כנגד שתי הלחם. שתי כפרות של השבת. אות ה' היא פביצה של כל אָחָד וְאָחָד. ומיהו בעל הבית שבוצע? זו אות ו'.

בין כך הנה זמן הנקנים הנה יורד אצלו ואמר, רוצה נאמן, חזר כך, שהרי לחם הוא אות ו', שתי כפרות שלו, כמו שאמרת הן אותיות ה' ה'. ודאי אות ו' היא כנגד יעקב, ה' ה' כנגד לאה ורחל. י' פביצה לכל אָחָד.

אמר לו, זמן זמן, והרי בכמה מקומות בארוהו, שיעקב הוא בעל הבית, ויוסף אורח, שמדרגתו יסוד חי העולמים, כולל ח"י ברכות התפלה, ומשום זה אמרו עליו, (משלי י) ברכות לראש צדיק.

כלה דילך, מטורניתא קדישא דילך, עלאה ותמאה, וכלא ברשות דעלת כל עלאין, אדון כל האדונים, מלך על כל המלכים דעילא ותמא, דאיהו יחיד בלא תננינא, ולית את ונקדה דמשפתת בהדיה, ולא שני גוונים דאינשא. דאיהו מארי כל מפתחאן, דרזין דתויות, ושמהן וכנויין, וכל רזין גניזין דחכמתא, דתפתח לון כלהו ליגרא דילך, עלת על כל עלות. אנא מתחנן קדמך, דתפתח לון ליגרא דילך, דיקרא דילך איהו מאבי ואמי דשמאי, ואב דכל ישראל, ואם דלהון, דאתמר בה (משלי א) ואל תטש תורת אִמְךָ, ועמך לית שותפו דאם בעלמא.

קם זמנא תננינא ואמר, מארי מתניתין, נשמתין ורוחין ונפשין דלכוון, אתערו כען כולהו, ואעברו שינתא מנכון, דאיהו ודאי משנה, ארח פשט דהאי עלמא. דאנא לא אתערנא ככו, אלא ברזין עלאין דעלמא דאתי, דאתון בהון (תהלים קכא) הנה לא ינום ולא יישן.

פתח ואמר, הא אוקמוה מארי מתניתין, בעל הבית בוצע ואורח מברך. ועוד אוקמוה, צריך לדקדק בה מן המוציא. ותרין ההין אינון, לקבל שתי הלחם. שתי כפרות דשבת. י' איהי פביצה לכל חד וחד. ומאן איהו בעל הבית דבוצע. דא ו'.

אדהכי, הא סבא דסבין קא נחית לגביה, ואמר, רעיא מהימנא חזור כך. דהא לחם איהו ו', שתי כפרות דיליה, כמה דאמרת אינון ה' ה'. ודאי ו' איהו לקבל יעקב. ה' ה' לקבל לאה ורחל. י' פביצה לכל חד.

אמר ליה, סבא סבא, והא בכמה אתרין אוקמוה, דיעקב איהו בעל הבית, ויוסף אורח, דדרגיה יסוד חי עלמין, כלי ח"י ברכאן דעלותא, ובגין דא אוקמוה עליה, (משלי י) ברכות לראש צדיק. אמר ליה הכי הוא,

וּכְלָא קְשׁוּט. כָּל רִזָּא בְּאַתְרֵיהּ, מַה דְּאַנָּא אַמְרִית, וּמַה דְּאַתְ אַמְרַת. אַבְל הֵהוּא דְּפְלִיג דְּנְהָמָא מְאֵן הוּא.

אָמַר לֵיהּ, סָבָא אַנְתָּ בְּדִיּוּקְנֵיהּ, וְדָא יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, וְדָא אָדָם דְּמִרְכַּבְתָּא עֲלָאָה, דְּאַנְפִּין דִּילֵיהּ יְהוּהּ. וּבְגִין דָּא, ו' לְחָם, דְּאַיְנוּן ה' ה'. וְשִׁיעוּרָא דְּאוּקְמוּהָ פְּזִית וּכְבִּיצָה, הָא אַתְמַר פְּזִית בְּאֵן שְׂמָא מְשַׁעְרִין, דְּהָא אוּקְמוּהָ רַבְּנֵן דְּאַיִן עוֹשִׂין מִצּוֹת חֲבִילוֹת, אוּף הַכִּי, לֹא נְהִבְיֵן תְּרִין שִׁיעוּרִין בְּאַתְ י', לְמַהוּי פְּזִית וּכְבִּיצָה. אֶלְא תְּרִי אֶלְפָּא בִּיתוֹת אֵינּוּן, אֵית י' עֲלָאָה, וְאֵית י' זְעִירָא, י' מִן יְהוּהּ, עֲלָאָה. י' מִן אֲדָנִי, זְעִירָא. וְאַלִּין תְּרִין, חַד כְּפִזִּית, וְחַד בְּכַבִּיצָה, בְּרִזָּא דָּא יְאַהֲדוּנְהִי. אַתְּא סָבָא וּנְשִׁיק לֵיהּ.

אֲדַהְכִי קָם בּוּצִינָא קְדִישָׁא, פְּתַח וְאַמַּר, וְדָאִי כַעַן מִתְחַבְּרִין (מְשַׁלִּי ל) מַה שְּׁמוּ וּמַה שְּׁם בְּנוּ, חַדוּ חֲבַרְיָא וְאַמְרוּ, וּזְכָאָה הוּא מְאֵן דְּזָכִי לְמִיכַל מַהֲאִי נְהָמָא, דְּאַתְמַר בֵּיהּ (מְשַׁלִּי ט) לְכוּ לְחַמוּ בְּלַחְמִי. וּזְכָאָה נִפְשָׁא, דְּאַתְמַר בֵּיהּ (וּיְקָרָא כב) מְלָחֶם אַבִּיהָ תֹאכַל. (וּיְקָרָא כב) וְכָל זֶר לֹא יֹאכַל בּוֹ. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בֵּיהּ אַתְמַר, (מְלֹאכִי ב) הֲלֹא אָב אָחַד לְכַלְנֵי. וּנְפִשָׁא דְּאַתְעַסְקַת בְּאוּרִיתָא, מְלָחֶם אַבִּיהָ תֹאכַל.

וּמֵאַן גְּרִים לְהָ דְּאַכְלַת מְלָחֶם אַבִּיהָ. בְּגִין דְּתַבַּת בְּתִיּוּבְתָא (דף רמ"ה ע"א) וְאַתְאַחַדְתָּ (ג"א וְאַתְחַדְתָּ) כְּנַעֲנִירֵיהּ. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (וּיְקָרָא כב) וְשָׂבָה אֶל בֵּית אַבִּיהָ כְּנַעֲנִירֵיהּ, כְּגוֹן (אֵיּוֹב לג) [וְ]יָשׁוּב לִימִי עֲלוּמִיּוֹ. כְּגוֹנוּנָא דְּאַיְלִנָּא דְּקַצִּיעוּ לֵיהּ, וְאַתְחַדְשׁ בְּשָׂרְשׁוּי. וְהֵאִי אִיהוּ רִזָּא, דְּמֵאַן דְּמִית בְּלֹא זֶרַע.

וְעוֹד אֵית רִזָּא אַחְרָא, דְּלְבַתֵּר יִיתִי בְּגִלְגוּלָא, וְיִתְחַדְשׁ כְּמִלְקַדְמִין. וְהֵיִינוּ אֶלְמַנָּה וּגְרוּשָׁה, דְּאַתְתַּרְכַּת מְגַנְתָּא דְּעַדָן, וּבְגִין דָּא אַתְקַרִּיאַת גְּרוּשָׁה, כְּגוֹן (בְּרֵאשִׁית

אָמַר לוֹ, כִּף הוּא, וְהַכֵּל אָמַת. כָּל סוּד בְּמִקוּמוֹ, מַה שְּׂאֲנִי אַמְרִיתִי וּמַה שְּׂאֲתָה אַמְרַת. אַבְל זֶה שְׂבוּצָע אֵת הַלְחָם מִיְהוּהּ?

אָמַר לוֹ, זְקֵן, אַתְּהָ בְּדַמּוּתוֹ, וְזֶה שְּׁם יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, וְזֶה אָדָם שֶׁל הַמְּרַכְבָּה הַעֲלִינָה שֶׁהַפְּנִים שֶׁלוֹ יְהוּהּ. וּמִשּׁוּם זֶה ו' - לְחָם, שֶׁהֵן ה' ה'. וְשַׁעוּר שֶׁקְבַעוּ פְּזִית וּכְבִּיצָה, הֲרִי נִתְבָּאָר פְּזִית בְּאִיזָה שְׁם מְשַׁעְרִים, שֶׁהֲרִי בְּאֵרוֹ חֲכָמִים שְׂאִין עוֹשִׂים מִצּוֹת חֲבִילוֹת, אֲפִי כָּאֵן לֹא נּוֹתְנִים שְׁנֵי שַׁעוּרִים בְּאוֹת י', לְהִיּוֹת פְּזִית וּכְבִּיצָה. אֶלְא שְׂפִי אֶלְפָּא בִּיתוֹת הֵן, יֵשׁ י' עֲלִינָה, וְיֵשׁ י' קְטַנָּה. י' מִן יְהוּהּ - עֲלִינָה. י' מִן אֲדָנִי - קְטַנָּה. וְאַלּוֹ הַשְּׂפִיִּים, אַחַת כְּפִזִּית וְאַחַת בְּכַבִּיצָה, בְּסוּד זֶה הַשְּׁלוּב יְאַהֲדוּנְהִי. כָּא הִזְקֵן וְנִשְׁק לוֹ.

בֵּין כִּף קָם הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, פְּתַח וְאַמַּר, וְדָאִי כַעַת מִתְחַבְּרִים (מְשַׁלִּי ל) מַה שְּׁמוּ וּמַה שְּׁם בְּנוּ. שְׂמַחוּ חֲבַרְבִּים וְאַמְרוּ, אֲשַׁרְיֵי מִי שְׂזוּכָה לְאַכַּל מִהַלְחָם הַזֶּה שְׂנֵאָמַר בּוֹ (מְשַׁלִּי ט) לְכוּ לְחַמוּ בְּלַחְמִי, וְאַשְׁרֵי הַנְּפֵשׁ שְׂנֵאָמַר בֵּיהּ (וּיְקָרָא כב) מְלָחֶם אַבִּיהָ תֹאכַל. (שם) וְכָל זֶר לֹא יֹאכַל בּוֹ. שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בּוֹ נֵאָמַר, (מְלֹאכִי ב) הֲלֹא אָב אָחַד לְכַלְנֵי. וְהַנְּפֵשׁ שְׁעוֹסְקַת בְּתוּרָה - מְלָחֶם אַבִּיהָ תֹאכַל.

וּמִי גְרָם לָהּ שְׂאוּכְלַת מְלָחֶם אַבִּיהָ? מִשּׁוּם שֶׁחֲזָרָה בְּתִשׁוּבָה וְנִאֲחַזְתָּ (וּמִתְחַדְשַׁת) כְּנַעֲנִירֵיהּ. זֶהוּ שְׂכַתוּב (וּיְקָרָא כב) וְשָׂבָה אֶל בֵּית אַבִּיהָ כְּנַעֲנִירֵיהּ, כְּמוֹ (אֵיּוֹב לג) [וְ]יָשׁוּב לִימִי עֲלוּמִיּוֹ. כְּמוֹ הֵאֲלִין שְׂקָצְצוּ אוֹתוֹ וּמִתְחַדְשׁ בְּשָׂרְשׁוּי. וְזֶהוּ סוּד שֶׁל מִי שְׂמַת בְּלִי זֶרַע.

וְעוֹד יֵשׁ סוּד אַחַר, שֶׁלְבַסּוּף יְבוֹא בְּגִלְגוּל וְיִתְחַדְשׁ כְּמִזְמֵן קְדָמוֹן. וְזֶהוּ אֶלְמַנָּה וּגְרוּשָׁה, שֶׁהַתְּגַרְשָׁה מִזֵּן עַדָן, וּמִשּׁוּם זֶה נִקְרָאת גְּרוּשָׁה, כְּמוֹ (בְּרֵאשִׁית א) וַיִּגְרַשׁ אֶת הָאָדָם. וּמַה גְרָם לָהּ? מִשּׁוּם שֶׁזָּרַע אֵין לָהּ, שְׂמַת בְּלֹא בָנִים. וְשָׂבָה אֶל בֵּית אַבִּיהָ כְּנַעֲנִירֵיהּ, שֶׁשָּׂבָה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּאוֹתוֹ נַעַר בֶּן

היבם, וזהו ושבה אל בית אביה
פנעוריה. ולבסוף שזכתה לזרע
- מלחם אביה תאכל, וכל זר לא
יאכל בו וגו'. (דברים כה) לא תהיה
אשת המת החוצצה - לאיש זר.

אמר הרועה הנאמן, הלל
ושמאי, שאתם אחד מצד
הרחמים ואחד מצד הדין, שהם
חסד וגבורה, מדרגות של
אברהם ויצחק. ואתם מהגזע
שלכם, האספו לכאן אתם
וישמונים תלמידים שהיו לו
להלל, ואף כף תלמידי בית
שמאי, לסעודת המלך.

הרי בארתם אתם והחברים
שעמכם, בעלי הנראות,
שבארתם אין הבוצע רשאי לאכל
עד שיענו אמן בעלי הסעודה,
ואין בעלי הסעודה רשאים לאכל
עד שיאכל הבוצע. ודאי פאשר
בוצע בעל הבית, ובוצע לאותם
בעלי הסעודה, לא לכלם משער
שעור אחד, שאין דרך אלו
הבוצעים לבצע בשוה,
שלאפעמים נותן לזה כביצה, ולזה
כזית.

ובאשר עונים אמן על בציצה זו,
קדם שיאכל בעל הבית, מחברים
שני שעורים פאחד בכזית
וכביצה, שלוב זאהדונהי - אמן
זה אינו על האכילה, אלא על
הבציצה. לאחר שאלו השעורים
מצטרפים באמן, יאכל בעל
הבית. וזהו (שיר השירים ה) אריתי
מורי עם בשמי אכלתי יערי עם
דבשי. ואחר כף - אכלו רעים -
שתו ושכרו דודים. אכלו רעים -
בעלי הסעודה. שיהיו הבנים
בדמות אבותם.

הרי כאן לחם בשתי כפרות,
ושעורו - פזית וכביצה. מהו לחם
הפנים של שלחן המלך? אלא

זה פשוהו, שיש לו שמים עשרה פנים. ומהן? אלא הן ארבע פנים של אריה, ארבע פני שור,
ארבע פני נשר. והם (במדבר ו) יברכך יהוה. יאר יהוה. ישא יהוה.

(א) ויגרש את האדם. ומאן גרים לה. בגין דזרע אין לה,
דמית בלא בנין. ושבה אל בית אביה פנעוריה, דתבת
בהאי עלמא כההוא נער בן יבם, והיינו ושבה אל בית
אביה פנעוריה. ולבתר דזפת לזרע מלחם אביה תאכל.
וכל זר לא יאכל בו וגו'. (דברים כה) לא תהיה אשת המת
החוצצה, לאיש זר.

אמר רעיא מהימנא, הלל ושמאי, דאתון, חד מסטרא
דרחמי, וחד מסטרא דדינא, דאינון חסד וגבורה,
דרגין דאברהם ויצחק. ואתון מגזעיהו, אתפנשו הכא,
אתון ותמנין תלמידים דהוו ליה להלל. ואוף הכי תלמידי
בית שמאי, לסעודת דמלכא.

הא אוקמתון, אתון וחברייא דעמכון, מארי דהנראות,
דאוקמתון, אין הבוצע רשאי למיכל, עד שיענו אמן
מארי סעודתא, ולית מארי סעודתא רשאי למיכל, עד
שיאכל הבוצע. ודאי כד בצע בעל הבית, ובצע לאינון
מארי סעודתא, לאו לכלהו משער שעורא חדא, דלאו
אורה אלין בוצעין, לבצוע בשוה, דלזמנין יהיב לדא
כביצה, ולדא כזית.

וכד עונין אמן על האי בציצה, קדם דייכול בעל הבית,
מחברין תרין שיעורין פחדא, בכזית וכביצה,
זאהדונהי, אמן, דא לאו איהו על האכילה, אלא על
הבציצה, לבתר דאינון שיעורין מצטרפין באמן, ייכול
בעל הבית. והיינו (שיר השירים ה) אריתי מורי עם בשמי
אכלתי יערי עם דבשי, ולבתר אכלו רעים שתו ושכרו
דודים. אכלו רעים, מארי סעודתא. דיהון בנין בדיוקנא
דאבוהון.

הא הכא לחם בשתי כפרות, ושיעורו כזית וכביצה. מאי
ניהו לחם הפנים דפתורא דמלכא. אלא הא אוקמוה,
דאית ליה תריסר אנפין. ומאי ניהו. אלא אינון ארבע
אנפי אריה. ארבע אנפי שור. ארבע אנפי נשר. ואינון
(במדבר ו) יברכך יהוה. יאר יהוה. ישא יהוה.

זה פשוהו, שיש לו שמים עשרה פנים. ומהן? אלא הן ארבע פנים של אריה, ארבע פני שור,
ארבע פני נשר. והם (במדבר ו) יברכך יהוה. יאר יהוה. ישא יהוה.

וּמְנַלְן דְּלַחַם הַפָּנִים אִיהוּ מִפְתוּרָא דְּמִלְכָּא. דְּכַתִּיב, (יחזקאל מא) וַיְדַבֵּר אֵלַי זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה. ז"ה: תְּרִיסָר אַנְפִּין. וְאוֹף הָכִי, מֵאֵן דְּאִית לֵיהּ, בְּעֵי לְתַקְנָא וְלִסְדְּרָא עַל פְּתוּרֵיהּ, אַרְבַּע כְּפֻרוֹת בְּכָל סְעוּדַתָּא דְּשַׁבְּתָא, לְתַלְתַּת סְעוּדַתֵּי תְּרִיסָר אַנְפִּין.

וְאִי תִּימָא לֹא אֵינּוֹן אֶלָּא שֵׁית מְדַאוּרֵייתָא, מִשּׁוּם לַחַם מְשֻׁנָּה. אֶלָּא לֹא גִיכּוּל לְמַדְפֵּר וְ, בְּלֹא חֲבֵרִיָּה, וְ שֵׁית מְלַעֲיֵלָא לְתַמָּא, וְשֵׁית מְלַתְמָא לְעֵילָא. לְקַבֵּל שֵׁית דְּרַגִּין דְּכִרְסִיָּא עַל־אַהּ. וְשֵׁית דְּרַגִּין דְּכִרְסִיָּא תַּמָּאָה. שֵׁית בְּאַתְפְּסִיָּא. וְשֵׁית בְּאַתְגְּלִיָּא. (דברים ט) הַנְּסֻתוֹת לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהַנְּגִלוֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם.

וְלַחְמֵי תוֹדָה אֵינּוֹן אַרְבַּעִין חִלוֹת, עֲשָׂרָה רְקִיקִין. עֲשָׂרָה רְבוּכִין. עֲשָׂרָה שֶׁל חֶמֶץ. עֲשָׂרָה שֶׁל מִצֵּה. הָא אֵינּוֹן מ'. לְקַבֵּל י' מִן יְהוָה. ד' אַנְפֵּי אָדָם. י' מִן יְהוָה, ד' אַנְפֵּי אַרְיָה. י' מִן יְהוָה, ד' אַנְפֵּי שׁוֹר. י' מִן יְהוָה, ד' אַנְפֵּי גֶשֶׁר. הָאִי אִיהוּ תַקּוּנָא קַדְמָאָה דְּפְתוּרָא דְּמִלְכָּא, דְּאֵינּוֹן עֲשָׂרָה דְּכָרִים דְּצָרִיף בַּר נֶשׁ לְאַנְהָגָא בְּפְתוּרָא דְּשַׁבְּתָא.

חַד, לְתַקְנָא פְתוּרָא כְּמֵאֵן דְּאִכִּיל קָמֵי מִלְכָּא. הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה. תַּנְיִינָא, נְטִילַת יָדַים, עַד שְׁעוּרָא דְּגִזְרוּ רַבָּנָן, דְּאֵינּוֹן חֶמֶשׁ קְשָׁרִין, דְּבַהוּן אַרְבַּעַה עֶשֶׂר פְּרָקִין. וְאוֹף הָכִי אַרְבַּעַה עֶשֶׂר פְּרָקִין אֵינּוֹן, דִּיד שְׂמַאלָא. וְאֵינּוֹן שְׂמֹנֶה וְעֶשְׂרִים פְּרָקִין. לְקַבְּלֵיהוּ כ"ח יְהוָה, דְּאֵינּוֹן שְׂמֹנֶה וְעֶשְׂרִים אַתּוּן דְּקָרָא קַדְמָאָה דְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית. דְּאַתְמַר בַּהוּן, (במדבר יד) וְעַתָּה יִגְדַּל נָא פַּחַ יְהוָה.

וְעֶשֶׂר אַצְבָּעוֹן, רְמִיזֵי לְעֶשֶׂר אַמְרִין דְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית. וּבְגִין דָּא אִוקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְּנִיתִין, מֵאֵן דְּמִזְלִיל בְּנְטִילַת יָדַים, נְעַקֵּר מִן הָעוֹלָם. אַמְאֵי. בְּגִין דְּאִית בַּהוּן רְזָא דְּעֶשֶׂר אַמְרִין, וְשְׂמֹנֶה וְעֶשְׂרִים אַתּוּן, דְּבַהוּן אַתְבְּרֵי עַלְמָא.

וּמְנַלְן לָנוּ שְׁלַחַם הַפָּנִים הוּא מִשְׁלַחַן הַמִּלֵּךְ? שְׁכַתוּב (יחזקאל מא) וַיְדַבֵּר אֵלַי זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה. ז"ה - גִּימְטְרִיא שְׂתֵּימ עֲשָׂרָה פָּנִים. וְאָף כָּף, מִי שֵׁישׁ לוֹ, צָרִיף לְתַקֵּן וְלִסְדֵּר עַל שְׁלַחַן אַרְבַּע כְּפֻרוֹת בְּכָל סְעוּדָה שֶׁל שַׁבָּת, לְשֵׁלֶשׁ סְעוּדוֹת - שְׂתֵּימ עֲשָׂרָה פָּנִים.

וְאִם תֹּאמַר שְׂאִינְס אֶלָּא שֵׁשׁ מִהַתּוֹרָה, מִשּׁוּם לַחַם מְשֻׁנָּה - אֶלָּא לֹא נֹכַח לְהוֹכִיר שֵׁשׁ בְּלֵי חֲבֵרוֹ. וְ, שֵׁשׁ מְלַמְעֵלָה לְמַטָּה, וְשֵׁשׁ מְלַמְטָה לְמַעְלָה, כְּנִגְדַּ שֵׁשׁ מִדְּרָגוֹת שֶׁל הַכֶּסֶף הָעֲלִיּוֹן וְשֵׁשׁ מִדְּרָגוֹת שֶׁל הַכֶּסֶף הַתַּחְתּוֹן. שֵׁשׁ בְּהַסְתֵּר, וְשֵׁשׁ בְּגִלּוּי. (דברים ט) הַנְּסֻתוֹת לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהַנְּגִלוֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם.

וְלַחְמֵי תוֹדָה הֵם אַרְבַּעִים חִלוֹת. עֲשָׂרָה רְקִיקִים. עֲשָׂרָה רְבוּכִים. עֲשָׂרָה שֶׁל חֶמֶץ. עֲשָׂרָה שֶׁל מִצֵּה. הָא אֵינּוֹן מ'. לְקַבֵּל י' מִן יְהוָה. ד' אַנְפֵּי אָדָם. י' מִן יְהוָה, ד' אַנְפֵּי אַרְיָה. י' מִן יְהוָה, ד' אַנְפֵּי שׁוֹר. י' מִן יְהוָה, ד' אַנְפֵּי גֶשֶׁר. הָאִי אִיהוּ תַקּוּנָא קַדְמָאָה דְּפְתוּרָא דְּמִלְכָּא, דְּאֵינּוֹן עֲשָׂרָה דְּכָרִים דְּצָרִיף בַּר נֶשׁ לְאַנְהָגָא בְּפְתוּרָא דְּשַׁבְּתָא.

חַד, לְתַקְנָא פְתוּרָא כְּמֵאֵן דְּאִכִּיל קָמֵי מִלְכָּא. הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה. תַּנְיִינָא, נְטִילַת יָדַים, עַד שְׁעוּרָא דְּגִזְרוּ רַבָּנָן, דְּאֵינּוֹן חֶמֶשׁ קְשָׁרִין, דְּבַהוּן אַרְבַּעַה עֶשֶׂר פְּרָקִין. וְאוֹף הָכִי אַרְבַּעַה עֶשֶׂר פְּרָקִין אֵינּוֹן, דִּיד שְׂמַאלָא. וְאֵינּוֹן שְׂמֹנֶה וְעֶשְׂרִים פְּרָקִין. לְקַבְּלֵיהוּ כ"ח יְהוָה, דְּאֵינּוֹן שְׂמֹנֶה וְעֶשְׂרִים אַתּוּן דְּקָרָא קַדְמָאָה דְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית. דְּאַתְמַר בַּהוּן, (במדבר יד) וְעַתָּה יִגְדַּל נָא פַּחַ יְהוָה.

וְעֶשֶׂר אַצְבָּעוֹן, רְמִיזֵי לְעֶשֶׂר אַמְרִין דְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית. וּבְגִין דָּא אִוקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְּנִיתִין, מֵאֵן דְּמִזְלִיל בְּנְטִילַת יָדַים, נְעַקֵּר מִן הָעוֹלָם. אַמְאֵי. בְּגִין דְּאִית בַּהוּן רְזָא דְּעֶשֶׂר אַמְרִין, וְשְׂמֹנֶה וְעֶשְׂרִים אַתּוּן, דְּבַהוּן אַתְבְּרֵי עַלְמָא.

פְּסוּק רֵאשׁוֹן שֶׁל מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית, שְׁנֹאמַר בְּהֵם (במדבר יד) וְעַתָּה יִגְדַּל נָא פַּחַ יְהוָה. וְעֶשֶׂר אַצְבָּעוֹת רומזות לעשרה מאמרות של מעשה בראשית. ומשום זה בארו בעלי המשנה, מי שמוזלזל בנטילת ידים, נעקר מן העולם. מדוע? משום שיש בהם סוד של עשרה מאמרות ושמונה ועשרים אותיות שבהם נברא העולם.

שְׁרִישֵׁי - כּוּס שֶׁל בְּרָכָה שֶׁתִּקְנֶנּוּ
בוֹ עֲשֶׂרָה דְּבָרִים: הַדְּחָה
וּשְׁטִיפָה. עֲטוּר. עֲטוּף. חֵי. מְלֵא.
מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו. וְנוֹתְנוֹ בְּיָמָיו.
וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ. וּמְגַבִּיהוּ מִן
הַקְּרָקַע טַפְחָה. וּמְשַׁגְּרוּ בְּמִתְנָה
לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ.

וּבְדֶרֶךְ סוּד, כּוּס (דְּבָרִים לג) מְלֵא
בְּרַכַּת ה'. כּוּס בְּגִימָטְרִיא
אֱלֹהִים, וּמִשֵּׁם הַנְּשֻׁמָּה, שֶׁהִיא
עַל שְׁמוֹ - כּוּס. זֶהוּ שִׁכְתוּב (תהלים
107) כּוּס יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא. מִי נִקְרָא
יְשׁוּעוֹת? חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת, שֶׁהֵן
כְּנֶגֶד חֲמֵשׁ סְפִירוֹת שֶׁל כּוּס,
שֶׁהִיא שֵׁם אֱלֹהִים חַיִּים שֶׁהַבִּינָה
מִתְפַּשֵּׁט בְּהֵם לְחֻמְשֵׁים שְׁעָרִים.
ה' פְּעָמִים עֲשׂוֹר, בְּאוֹת י', שֶׁהִיא
עֲשֶׂרָה דְּבָרִים שֶׁתִּקְנֶנּוּ חֻכְמִים
בְּכּוּס, שֶׁהִיא אֱלֹהִים חַיִּים, חֲמֵשׁ
אוֹתוֹת בְּחֻשְׁבוֹן ה'.

וּבְאֵרוֹ, בְּכּוּס שֶׁצָּרִיךְ הַדְּחָה
וּשְׁטִיפָה. הַדְּחָה מִבְּחוּץ,
וּשְׁטִיפָה מִבְּפָנִים. וְסוּד הַדְּבָר -
שֶׁיִּהְיֶה תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ. מִי שֶׁזָּכָה
לְנִשְׁמָה מְכּוּסָה, לְהִיּוֹת נִשְׁמָה
טְהוֹרָה מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ. וְסוּד
הַדְּבָר - (ויקרא טו) וְטָהְרוּ וְקִדְּשׁוּ.
טְהוֹרָה מִבְּפָנִים, וְקִדְּשָׁה מִבְּחוּץ.
וּמָה כּוּס אֵין טְהוֹרָתוֹ וְקִדְּשׁוֹ
מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ בְּלֵי מִים - אִף
כִּף הַנְּשֻׁמָּה אֵין טְהוֹרָתָה וְקִדְּשׁוֹתָהּ
מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ בְּלֵי תוֹרָה.
וּמִשׁוּם זֶה אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, מִי
שֶׁאֵין תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ לֹא יִכְנָס לְבֵית
הַמְּדֻרָשׁ. בְּגַלְל שֶׁאֵין הוּא מִצַּד
עַץ הַחַיִּים, אֲלֵא מִעַץ הַדְּעַת טוֹב
וְרַע.

עֲטוּר - פְּרֻשׁוֹהוּ מִעֲטָרוֹ
בְּתַלְמִידִים. וְדֶרֶךְ סוּד - ה' הִיא
כּוּס, מִעֲטָרוֹ בְּתַלְמִידִים בְּאוֹת י',
שֶׁכֵּף פְּרֻשׁוֹהוּ בְּעַלֵּי
הַמְּשֻׁנָּה, אֲסוּר לְתַלְמִיד חֲכָם לְהִלָּף ד' אֲמוֹת בְּגַלְלֵי הָרֵאשׁ, מִשׁוּם (ישעיהו ג) מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ.
כָּל שֶׁכֵּן בְּבִרְכָה וּבַהֲזַכְרָתָה שֵׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁאֲסוּר לְהִיּוֹת בְּגַלְלֵי הָרֵאשׁ.

תְּלִיתָאָה, כּוּס דְּבִרְכָה, דְּתִקְנֶנּוּ בִּיהַ עֲשֶׂרָה דְּבָרִים.
הַדְּחָה. שְׁטִיפָה. עֲטוּר. עֲטוּף. חֵי. מְלֵא.
מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו. וְנוֹתְנוֹ בְּיָמָיו. וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ. וּמְגַבִּיהוּ
מִן הַקְּרָקַע טַפְחָה. וּמְשַׁגְּרוּ בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ.

וְאוֹרַח רְזָא, כּוּס (דְּבָרִים לג) מְלֵא בְּרַכַּת י'. כּוּס בְּגִי
אֱלֹהִים. וּמִתְמַן נִשְׁמַתָּא, דְּאִיהִי עַל שְׁמִיהַ כּוּס.
הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים קטז) כּוּס יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא. מֵאֵן
יְשׁוּעוֹת. חֲמֵשׁ אֲצַבְעָאן. דְּאֵינוֹן לְקַבֵּל חֲמֵשׁ סְפִירָן
דְּכּוּס. דְּאִיהוּ אֱלֹהִים חַיִּים בִּינָה (דף רמ"ה ע"ב) מִתְפַּשֵּׁטָא
כְּהוֹן, לְחֻמְשֵׁין תְּרַעִין. ה' זְמַנִּין עֲשׂוֹר. בְּאֹת י', דְּאִיהוּ
עֲשֶׂרָה דְּבָרִים דְּתִקְנֶנּוּ רַבָּנָן בְּכּוּס, דְּאִיהוּ אֱלֹהִים חַיִּים,
חֲמֵשׁ אֲתוּוֹן, בְּחֻשְׁבוֹן ה'.

וְאוֹקְמוּהַ כּוּס, שֶׁצָּרִיךְ הַדְּחָה וּשְׁטִיפָה. הַדְּחָה מִבְּחוּץ,
וּשְׁטִיפָה מִבְּפָנִים. וְרְזָא דְּמְלָה, שֶׁיִּהְיֶה תּוֹכוֹ
כְּבָרוֹ. מֵאֵן דְּזָכִי לְנִשְׁמַתָּא מֵהֵא י כּוּס, לְמַהוּי נִשְׁמַתָּא
דְּכִנְיָ מְלָגוֹ וּמְלַבְר. וְרְזָא דְּמְלָה, (ויקרא טו) וְטָהְרוּ וְקִדְּשׁוּ,
טְהוֹרָה מִבְּפָנִים, וְקִדְּשָׁה מִבְּחוּץ. וּמָה כּוּס לֹא טְהוֹרָתִיהַ
וְקִדְּשִׁתִּיהַ מְלָגוֹ וּמְלַבְר בְּלֵא מִיָּא. אוֹף הִכִּי נִשְׁמַתָּא, לֹא
טְהוֹרָתָה וְקִדְּשִׁתָּה מְלָגוֹ וּמְלַבְר בְּלֵא אוֹרִייתָא. וּבְגִין דָּא
אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, מִי שֶׁאֵין תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ לֹא יִכְנָס לְבֵית
הַמְּדֻרָשׁ. בְּגִין דְּלֹא אִיהוּ מִסְטָרָא דְּאִילְנָא דְּחַיִּי, אֲלֵא
מִעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע.

עֲטוּר, אוֹקְמוּהַ מִעֲטָרוֹ בְּתַלְמִידִים. וְאוֹרַח רְזָא, ה' אִיהוּ
כּוּס, מִעֲטָרוֹ בְּתַלְמִידִים בְּאֹת י', דְּאִיהוּ עֲטָרָת
עַל ה'. עֲטוּף, צָרִיךְ לְאֲעֻטְפָא רִישִׁיהַ בְּגִין דְּשִׁכְנִיתָא עַל
רִישִׁיהַ. דְּהִכִּי אוֹקְמוּהַ מֵאֵרִי מִתְנִיתִין, אֲסוּר לְתַלְמִיד
חֲכָם לְמִיחָף ד' אֲמוֹת בְּגַלְלֵי הָרֵאשׁ. מִשׁוּם (ישעיהו ג) מְלֵא
כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. כָּל שֶׁכֵּן בְּבִרְכָה, וּבְאֲדַפְרָת שְׁמָא
קְדִישָׁא, לְמַהוּי בְּגַלְלֵי הָרֵאשׁ.

שֶׁהִיא עֲטָרָה עַל ה'. עֲטוּף - צָרִיךְ לְעֻטְף רֵאשׁוֹ בְּגַלְלֵי שֶׁהַשְּׁכִינָה עַל רֵאשׁוֹ. שֶׁכֵּף פְּרֻשׁוֹהוּ בְּעַלֵּי
הַמְּשֻׁנָּה, אֲסוּר לְתַלְמִיד חֲכָם לְהִלָּף ד' אֲמוֹת בְּגַלְלֵי הָרֵאשׁ, מִשׁוּם (ישעיהו ג) מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ.
כָּל שֶׁכֵּן בְּבִרְכָה וּבַהֲזַכְרָתָה שֵׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁאֲסוּר לְהִיּוֹת בְּגַלְלֵי הָרֵאשׁ.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר

אגרות הזהר

בו נקבעו

מכתבי ברכה וחזיק

מגדולי וחכמי דורנו שליט"א, ובני תורה נכבדים
ידידי ותומכי ולומדי המפעל הקדוש מוזני הרבים
בלמוד והפצת "הזהר הקדוש"

תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדול
בהוצאת הספרים והעלונים של ספרי הזהר הקדוש
לרבנים, בני ושיבות, יושבי אהל
וכל איש ישראל בכל קצות תבל

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש טובב"א
ל"ג בעומר שנת תש"ע לפ"ק